

Fű, madár, angyal II.

*

*És ő volt a szétpukkanó halakban,
az éjszaka csillogó pikkelyein,
mikor a hajnal kése nyomán
elvérzett és lerogyott az égbolt.*

*

*Ő volt a köpőlégy, az irigy, sárga virág
az angyal szájában.
Behunytt szemű tanyák hallgatták
a tökinda bomlott furulyáit.*

*

*A férgekkel teli bögrében
angyal rejtőzködik.
Elfelejtett minden istent,
embert, minden álmot.*

*

*Zöld légy ül az égen.
Keserű fény csorog.
Szőr nélküli Nap támolyog
poros úton, szekerek sebzett nyomán.*

*

*Nyár van, bűzlő szájú. Vészes csönd.
Kiszáradt tengerfenék.
Kagylók őrzik a víz emlékét
hullámozó dombokon.*

*

Nincsenek tücskök.

A Föld köldökébe menekültek.
Fekete barázdák visszhangozzák
a ciripelést a spirális alagútból.

*

Üszkös leánykaruhák bőregésként lógnak a fákról.

Reszkető, megbarnult növények
feje helyén felriadt
vattacsomók gőzölögnek.

*

Már elfelejtette, ki ő, és miért jött.

Eldobta fehér ernyőjét, mely a ragyogó
villanyégőbe visszavezet.
Átszálló menetjegyet kér egy másik életbe.

*

Horgászbotra akadt kukacként

megállt a kijelölt úton.
Akkik várták, meghaltak vagy meg sem születtek.
Túl későn vagy túl korán érkezett.

*

Belelóg a bácskai aszályos tájképbe.

A nedv többé nem kering benne.
Üzenete elsorvadt, a jelszavak elporladtak.
Sugározni akart, nem segíteni.